

Döds- och begrafningspsalmer /

Sandgren, Carl Edvard,

73 P m Br.

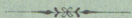
National Library
of Sweden

Test
Psalmhist
(Ps)

C. E. SANDGREN.

DÖDS- OCH BEGRAFNINGSPSALMER.

SÄRTRYCK UR: "KAN PSALMBOKSFRÅGAN LÖSAS?"

DISTRIBUTION:

HJ. APPELTOFFTS BOKHANDEL, KALMAR.

Kungl. biblioteket

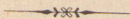

0 0000 000075354

C. E. SANDGREN.

DÖDS- OCH BEGRAFNINGSPSALMER.

SÄRTRYCK UR: "KAN PSALMBOKSFRÅGAN LÖSAS?"

LUND 1903.

HÅKAN OHLSSONS BOKTRYCKERI.

C. A. SANDSTEN

ÖÖS- OCH BEGRÄVNINGSSÄLLSKAPET

STÅLHOLM OCH SÖN, HÄLSINGBORG

STÅLHOLM OCH SÖN, HÄLSINGBORG

1. Så snart for då min fröjd sin kos! Så sorgetimman ilar! Ack, bleknadt, likt en vissnad ros, Mitt barn på båren hvilar! O Gud, som idel kärlek är, Se mildt till mig, som tröst begär, Att jag ej syndigt klagar!

2. Allena du, min Gud, förmår Hugsvala den som lider, Rätt föra den som vilse går Och styrka den som strider. Ack, låt i detta sorgelhus En stråle af ditt nådeljus Förskingra sorgens mörker.

3. Jag vet, att allt är godt och rätt, Som du med mig vill göra; Du känner väl det bästa sätt Att mig till målet föra: Så gör mig nöjd med ditt behag Och låt din kraft, när jag är svag, Mitt stöd, min starkhet blifva!

4. Mot sorgfulla är du god Och väl bekant med smärtan. Du offrade ditt eget blod, Att trösta menskors hjärtan. Den lidande du drar till dig, Och jag välsigna vill den stig, Som mig till dig kan föra.

5. Jag vet, din famn är bättre än En moders famn på jorden: Den du af nåd tar hem igen Är evigt lycklig vorden. Hvi skulle jag begråta då Mitt barn, som fick så tidigt gå Till dig i rätta hemmet?

6. Din röst skall höras till den graf, Som våra stoff omgifver. Den telning, stormen nu bröt af, Hos dig du återgifver. Haf tack, att du det hopp oss gaf, Att alla tårar torkas af På andra sidan grafven!

1. Stanna, ungdom, lyssna till! Säg, o, säg, hvarthän du ärnar! Du skall gå dit, du ej vill; Du mot döden fåfängt spjärnar: Ty sin hand han lägger tung Än på gammal, än på ung.

2. Älderdomen ofta går Ensam, stapplande vid stafven, När från vänner, sol och vår Ungdom ryckes ned i grafven. Yra ungdom, stanna här Och af döden vishet lär!

3. Af den dolda masken tärd, Blomman vissnar snart på kinden, Och, fast ej till mognad närd, Skakas frukten ned af vinden. Ungdom, på dig själf ej bygg: Tro på Gud, så är du trygg!

4. Frukta Gud och håll hans bud: Så oss alla bjuder lagen. Ej med tomma läppars ljud Blir du utur domen tagen. Synden ned i afgrund för: Vakna, bed och bättring gör!

5. Men om du, af skulden tryckt, Beder Jesus om förskoning, Ger han tron dess ändalykt, Lif och frid af sin försoning. Den, som Jesus städs tillhör, Salig blir, närhelst han dör.

1. Hela världen jämrar sig: Död vi måste lida; Ho är oss miskundelig? Ho vill för oss strida? Vår synd har all vår ofärd gjort Och öppnat för oss dödens port, Därför må vi qvida. Herre, förbarma dig! Kriste, förbarma dig! Herre, förbarma dig! Ack, vi äro Adams barn, Snärde uti syndens garn: Herre, förbarma dig!

2. Midt i döden stå vi här, Ty vi synd bedrifva; Ingen makt på jorden är, Som kan lif oss gifva. Ty så är taladt Herrens ord: "Du syndare skall varda jord" — Herrens ord skall blifva. Herre, förbarma dig! Kriste, förbarma dig! Herre förbarma dig! Här är mycken sorg och gråt, Sjal och kropp snart skiljas åt: Herre förbarma dig!

3. Våra vänner falla bort, Följas snart af andra; Samma väg vi innan kort Måste själfva vandra. Här hög och låg och arm och rik Snart blifver en den andre lik — Ho tör Herren klandra? Herre, förbarma dig! Kriste, förbarma dig! Herre, förbarma dig! Hvarför tänker man ej på Att vi midt i döden stå? Herre, förbarma dig!

4. Dock hvar menska fröjde sig: Gud vill lif oss gifva, Han vill än oss nådelig Låta hos sig blifva. Ty Kristus, som har allt fullgjort Och för oss öppnat livvets port, Vårt försvar vill blifva. Högtlofvad vare Gud! Högtlofvad Jesus Krist! Somna vi i Jesu namn, Blifver han vår säkra hamn. Högtlofvad vare Gud!

5. Sälla de som ändat väl Och nu domen bida: Frälste snart till kropp och själ, Död de mer ej lida. Hvad är väl jordens lust och fröjd Emot att se i himlens höjd

Herrens anlet' blida! Högtlofvad vare Gud! Högtlofvad
Jesus Krist! Därpå mest vi tänka må, Att från död till
lif vi gå! Högtlofvad vare Gud!

1. Nu lägges denna kropp till ro; Vi hafva dock
den fasta tro: Han skall på domedag uppstå Och oför-
gänglig varda då.

2. Se, jord han är, af stoftet gjord, Skall också åter
varda jord, Men uppstå vid basunens ljud, När världen
dömas skall af Gud.

3. Ja, kroppen skall förvandlas här, Men själen lefva
Herren när. Som frälsat henne från all nöd Igenom Jesu
kors och död.

4. En broder har nu hädan gått, Gud gifve, att han
glädje fått, Att trygg han är i Guds förvar, Tills domen
varder uppenbar!

5. Han sofve nu i stilla ro! Men vi, som här i världen
bo, Må redo vara hvarje tid Att fara hädan i Guds frid!

6. O Jesu Krist, som är vår tröst Och har oss alla
återlöst: Bevisa oss barmhertighet! Dig vare pris i
evighet!

1. Guds Son bar törnekrona Och dog, att oss försona:
Nu frid är dödens gåfva Och döden heter sofva.

2. De troгна icke bida Att straff för synden lida:
De gå blott efter striden Till hvilan och till friden.

3. De ej för döden rädas, Men af det hopp de glädas
Att, fast i jord de gömmas, De ej af Herren glömmas.

4. De lägga trötta leder På hvilobädden neder, Likt
barn, som gärna ila Till moderns famn att hvila.

5. I tron sitt öga sluta, Till Jesu bröst sig luta;
Om arfvet viss att vara: Det är i frid att fara.

6. Om, Jesu, jag ej mister Din nåd, när ögat brister,
Jag skadas ej af döden, Den gör blott slut på nöden.

7. Ditt löfte du fullkomnar, När uti tron jag somnar;
Mitt stoft du väl bevarar, Tills du det sist förklarar.

8. Mig vakna lät med nöje, Min mun gör full med
löje Och ikläd mig den skruden, Som själf du vann åt
bruden!

1. Min hydda slagen är omkull Och bäddas i den svarta mull, Min lefnadstid förrunnit. Af jord och stoft jag skapad är, Till jord jag åter blifver här: Allt timligt har försvunnit.

2. Mitt hus blir mörkt, min säng blir trång, Min sömn i döden blifver lång, Min lifstid såg jag fara Som skuggan bort; dock är min tröst: Med Kristus, som mig återlöst, Jag uppstå skall och vara.

3. Här menniskan, af kvinna född, Ser all sin fågring snart förödd, Som skuggan bort hon ilar. I oro hennes lif förgår, Och efter några korta år I dödens fann hon hvilat.

4. De döda då till domedag Få sofva efter Guds behag, De troгна Kristus väcker Till evigt lif ur döden opp, Och då förklaras deras kropp, Som stoftet här betäcker.

5. Men oss, som här i världen bo, Oss före Gud till evig ro Från dessa sorgens dalar! Pris vare Gud, vår Skapare, Och Jesus Krist, vår Frälsare, Och Anden, som hugsvalar!

1. Jag går *mot döden*, hvar jag går Här uti pröfnings- landen, Jag tänker hvarje stund som slår: Han har mig snart i banden. Om stark jag är, om svag, Mot döden föres jag Och snart i evigheten står: Jag går *mot döden*, hvar jag går.

2. Jag går *till himlen*, hvar jag går, Om Jesus helt jag följer. Min själ i friden ingå får, Men grafven stoftet höljer. Jag gör ett saligt val: Igenom dödens dal Min gång är trygg i Jesu spår: Jag går *till himlen*, hvar jag går.

1. Midt i lifvet gå vi här Fångne under döden: Hvem är den, oss hjälp beskär, Nåderik i nöden? Du, Herre, du allena. Vår synd vi ångra bitterlig, Hvarmed vi förtörnat dig. Helige Herre Gud, Helige, starke Gud, Helige, barmhertige Frälsare, Du evige Gud, Låt oss icke sjunka I den bittra dödens nöd. Herre, förbarma dig!

2. Midt i dödens ångst och ve Satan oss anfäktar:
Hvem vill hjälp ur nöden ge? Hvem befria mäktar? Du,
Herre, du allena. Du kunde ej vårt själave Utan hjärtlig
miskund se. Helige Herre Gud, Helige, starke Gud,
Helige, barmhertige Frälsare, Du evige Gud, Låt oss ej
för afgrundsglöd Bringas i förtviflans nöd. Herre,
förbarma dig!

3. Midt i afgrunds ångst och dy Synderna oss drifva:
Hvarthän skola vi då fly, Där vi må förblifva? O Krist,
till dig allena. Du med ditt eget dyra blod Allt försonat,
Herre god. Helige Herre Gud, Helige, starke Gud, Helige,
barmhertige Frälsare, Du evige Gud, Låt oss icke falla
Från vår trösterika tro. Herre, förbarma dig!

1. O hoppets dag, som klarnar opp Ur dödlighetens
dimma! Du sänker till mitt vandringslopp Utaf ditt ljus
en strimma, Och brist och nöd Och sorg och död Fly
bort som nattens skuggor.

2. Förgås må världen med sin prakt, Sin ära, lust
och lycka; Dock skall från vansklighetens makt De sina
Herren rycka, Ty döden har Sin udd ej qvar För Jesu
rätta vänner.

3. Jag lifvets dag ej slöse bort På tidens små be-
kymmer! Allt skall dock lämnas inom kort, När lifvets
afton skymmer. Mig följer blott Hvad rätt och godt,
I Kristi tro jag öfvat.

4. Mig följer ej det mynt, som går, Den skatt, som
vinnas i världen; Men skatten af hvar torkad tår, Hvar
seger öfver flården, Hvar vägrad lön, Hvar hjärtlig bön
Jag bad för dem, mig hatat.

5. Mig följer ej till fridens land Ett fradt namn och
rykte, Men minnet af det stöd, min hand Har räckt åt
den förtryckte, Den vattendrick, Den ömhetsblick, Jag
skänkt min arma like.

6. Så vill jag, innan det blir natt Och hvilans bädd
tillagas, Blott samla här åt mig den skatt, Som ej kan
från mig tagas, Blott söka här Det namn, som är Till
salighet oss gifvet.

7. Men, Jesu, under dagens lopp Låt mig din nåd förnimma Och kom till mig med saligt hopp. Uti min aftontimma! Hos mig förblif! Är du mitt lif, Är döden ock en vinning.

1. Att jag skall dö, det vet jag väl: Mig döden följer hack i häl, Jag främling är på världens ö, Allt kött är hö: O Gud, så lär mig dagligt dö!

2. Jag vet väl icke, när jag dör, Men alltid dödens pust mig rör. Hur hastigt är en ros ej bräckt, En veke släckt! Gud, håll mitt sinne alltid väckt!

3. Jag vet ej heller, hur jag dör, Ty döden mången skepnad för: Ens död är svår, en annans lätt. Gud, välj du sätt! När jag dör saligt, dör jag rätt.

4. Min Gud, jag vet ej, hvar jag dör, Och hvilken mull min kropp beströr. Dock din basun väl höres in I grafven min, Ty hela jorden är ju din.

5. Så låt dig täckas, att jag dör, O Herre, som en kristen bör! Min död är god, om jag mig tvår I Jesu sår, När, hur och hvar mig döden når.

1. Om utan tro du hädan går, Du kan ej lifvet ärfva. Om här af Gud du pris ej får, Hvar vill du pris förvärfva? I grafven ingen bättring sker: Det träd, som en gång fallit ner, Ej reser upp sig åter.

2. Oss döden icke bättring lär, Den lär ej Jesus känna. En Lazarus i friden är, Den rike qvalen bränna; Gud hör den ene rövvarns bön, Den andre undfår syndens lön Och ser ej paradiset.

3. O Jesu god, jag beder dig, Att du din nåd mig gifver Och mig bereder, att för mig En vinning döden blifver. Låt redan här mig blifva din, Så får jag gå i lifvet in Och kan bestå i domen.

4. Gud, gif mig bättring, som är sann, Min svaga tro du styrke! Hjälp, att jag kärlek öfva kan, Ett saligt hopp du verke! När så jag slutar här mitt lopp, Min frälsta själ du tage opp I dina milda händer!

1. Jag har åt Gud min sak hemställt, Hur han än gör, för mig är sällt. Om nu han kallar eller spar Till andra dar, Så är han dock min Gud och Far.

2. Min dödsstund blir, när Herren vill Och honom täckes säga till. Han räknat mina hufvudhår Och mina år, Och allt i Herrens händer står.

3. Ack, jorden är en jämmerdal Af möda full, af nöd och qval. Vår lifstid är en ringa tid Förutan frid: Vi äro alltid här i strid.

4. Hvad är till sist dock jordisk makt Och timlig rikdom, lust och prakt? En spis, som dig ej näring ger, En börda mer, Som trycker dig till jorden ner.

5. I dag man är som rosen röd, I morgon kanske blek och död; Och är man firad och berömd, Man blir dock glömd, Så snart man är i jorden gömd.

6. Ej hjälper guld, ej ädelt blod, Ej konst, ej gunst, ej hjältemod; Alls ingen läkdom jorden här Mot döden bär: Ty allt, som lefver, dödligt är.

7. Jag vet ej, hvilken dag blir sist, Men döden kommer, det är visst: Jag om mitt hus och hjärta då Bestyre så, Att den ej plötsligt kommer på!

8. För Gud kan jag väl ej bestå, Om han med mig till doms vill gå; Dock hafver han så nådelig Förbarmat sig Och gifvit ut sin Son för mig.

9. Och Jesus Krist, min Herre kär, Som död för mina synder är Och åter upp ur grafven stod, Har med sitt blod Mitt hjärta gifvit tröst och mod.

10. Det är min tröst i all min sorg, I korset är det mig en borg: Ehvad jag lefver eller dör, Jag dock tillhör Den Herren, som allt godt mig gör.

11. Jag vet, att grafven ej skall mig Behålla kvar evinnerlig. Till Gud jag har det fasta hopp, Att ock min kropp Skall af min Jesus väckas opp.

12. Då ansigte mot ansigte Skall jag min käre Gud få se I denna fröjd och härlighet, Jag stunda vet: Ske honom pris i evighet!

1. Jag vet mig en afton, så lugn och så sval, Den kommer väl en gång omsider, Fast färden är tyngd utaf mörker och qval, Och dagen så sakta framskrider. Till

hvila så gärna jag önskade gå Och somna i frid på mitt läger.

2. Jag vet mig en sömn i min Frälsares namn, En hvila från jordlivets möda, När jorden mig sluter i moderlig famn Och gömmer mig bland sina döda. Hos Herren i himlen då hamnat min själ, Där glömmet hon sorgerna alla.

3. Jag vet mig en morgon, som ljuft mot mig ler, Som lifvet och glädjen skall bringa: Då kommer Guds Son ifrån himlen hit ner, Och mäktigt hans stämma skall klinga. Oss alla då väcker han snarligen upp Ur sömnen, den långa och djupa.

4. Den morgonen är mig så innerligt kär, Med längtan min ande den fyller; Högt sjunga jag vill, när i antåg hon är, Den sol, som all världen förgyller; Ja, sjunga som småfoglarna sjunga på gren, När morgonen gryr öfver lunden.

5. Fram träder Guds Son då till grafvarnes hus, Hans röst af all skapelsen höres; Hvert hindrande stängsel då faller till grus Och öppnade hafsdjupet röres. Han ropar: "I döde, stå upp!" och vi gå Förklarade honom till mötes.

6. Nu upplåtes dörren till himmelens sal, In träder de utvaldas skara; O, måtte vi själfva ibland deras tal Och alla de våra då vara! Ja, gifve oss Gud för vår Frälsares blod, Att sist in i himlen vi komma!

1. Mina lefnadstimmar stupa Mot det stilla målet ner; I det tysta, mörka, djupa Sjunka de allt mer och mer. Dagen, som i skymning skrider, Går för mig ej upp igen. Herre, blif mig när: det lider Snart, ja snart till aftonen.

2. Snart från allt, hvad lifvet äger, Går jag bort. Helt kall och stum Kroppen lägges på sitt läger I sitt trånga hvilorum. Öfver mig den gamla lagen Ljuder snart vid mullens fall: Menska, du af jord är tagen Och till jord du varda skall.

3. Är jag färdig? Är jag mogen? Har jag under dagens tid Verkat tålig, from och trogen För den goda nattens frid? Har jag, när mitt hjärta brister, Något stöd

för hoppet kvar, Någon tillflykt, när jag mister Allt, hvad här min glädje var?

4. Medan uti jordens sköte Multnar denna dödens kropp, Bidar anden på ditt möte, Full af bäfvan eller hopp; Ty vi skola alla ställas Fram i evighetens dag, Pröfvas, dömas, vedergällas Efter helighetens lag.

5. Domare, är jag väl färdig Att för dina blickar stå? — Fader, är den nåd jag värdig Att de sällas krona få? — Nej, en träl af denna världen, Har jag glömt mitt sanna väl: Världens lusta, synden, flården Hafva rådt uti min själ.

6. Nu jag finner, nu jag känner, Värld och synd mig dårat här; Utaf skatter, nöjen, vänner Jag nu öfvergifven är. — Sköra vänskap, som jag knutit! Usla skatter, som jag ökt! Tomma nöjen, som jag njutit! Falska ära, som jag sökt!

7. Gud, förbarma dig! jag beder, Som ett villadt barn sin far: Ryck mig ej i grafven neder Uti mina halfva dar. Ve mig! Skuld till skuld jag lade, Söfd af syndakärleken. Ack, att tårar nog jag hade Till att nu begråta den!

8. Men förgäfves jag begråter Mina dyra, flydda år: Tiden kallas icke åter, Skulden ensam återstår. Lär mig nu med allvar falla Ned för dig i redlig bot Och i syndanöd påkalla Jesu nåd vid korsets fot.

9. Jag mig till ditt hjärta sluter, Ty jag intet själf förmår. Du ej syndaren förskjuter, Som till korset krossad går. Du skall ej mig arme gifva Dom, som jag förtjänat har; Jag skall frälst och salig blifva För hans skull, som korset bar.

10. Lär mig känna, låt mig finna, Huru stor din kärlek är. Låt i Jesu blod mig vinna Friden, som din nåd beskär, Så att jag kan troget göra, Tåligt lida hvad du bjöd Och dig älska, dig tillhöra Genom tron i lif och död.

11. Nu, min Gud, för dina lagar Jag, mig böjer, stilla, nöjd. Vill du skifta många dagar An åt jordens qual och fröjd, Eller snart min ande skilja Ifrån denna syndens kropp: Gode Fader, ske din vilja! Du min tillflykt är, mitt hopp.

1. O Jesu Krist, mig nåd bete, Du skall mig hädan skilja; Men när och huru det skall ske, Står i din nåd och vilja, Ty stunden är mig obekant, Men du har henne tecknat grannt Och mina dagar räknat.

2. Min Jesu, själens högsta fröjd, Jag vill mig dig befalla. Ack, gör mig väl beredd och nöjd, Förrän du mig vill kalla. Låt mig däraf en försmak få, Hur ljuft det är till dig att gå Och evigt hos dig blifva.

3. Jag beder dig, o Herre blid: Behåll mig vid det ena, Att jag står fast i all min tid Vid din förtjänst allena. Ja, stärk min tro och gif mig tröst, Till dess min själ, från kroppen löst, Till himlen frälst får fara.

4. Förläna mig, o Herre god, Att, när min stund är slagen, Vid sundt förstånd och kristligt mod Jag varder hädantagen Och på min bädd uti mitt bo Får somna in i barnslig tro Och dig min själ befalla.

5. Men skulle det behaga dig På annan ort mig kalla, I vattunöd, pest eller krig, Hvad helst mig må påfalla, Så ske, min Gud, ditt visa råd, Men låt mig vederfaras nåd, Att jag må saligt somna.

6. Och skulle jag, af sjukdom svag, I mina sista stunder Dock knota öfver ditt behag, Ej gifva mig därunder, Så beder jag, att du ej vill Mitt oförstånd mig räkna till, När min besinning sviker.

7. O Herre Jesu, låt mig få Din frid uti mitt sista, Så att mitt trötta hjärta må Helt stilla sönderbrista. Gör kampen kort, låt mig till slut, Liksom ett ljus, få slockna ut Och fridfullt hädanfara.

8. Dock må din vilja ske med mig, Jag intet föreskrifver: Här har du mig, jag tillhör dig, Du evigt trofast blifver. Jag tror, att du, som lifvet är, Mig salighet af nåd beskär, Hvad död jag än må lida.

9. O Herre Jesu, när mig blif, Jag i din hand mig gifver: När du allena är mitt lif, En vinning döden blifver. Jag tror och vet, o Jesu Krist, Att du på domedag ock sist Till evigt lif mig väcker.

1. O Jesu, när jag hädan skall Och anden min uppgifva, För vinning skattar jag det fall: Jag får hos dig förblifva. Min kropp här utsås dödlig, Men skall stå upp odödlig, I härlighet förklarad.

2. Jag kläder af förgänglighet, Blir lös af synda-
bandet Och kläder mig i salighet Uti det goda landet,
Där himmelskronan för mig står, Som jag af Herrens
händer får Och som jag efterlängtat.

3. Jag kommer från ett stormigt haf På rätta glädje-
stranden. Min kropp här lägges ned i graf, Men Gud
upptager anden. Ur mörker kommer jag till ljus, Från
armod till Guds rika hus, Från oro hem till hvila.

4. Min andes hydda, fallen här, Skall Herren där
upprätta: Ett paradys mig Gud beskär, Ett evigt lif för
detta. Min' ögon öppnas, varda klar', Jag lif i döden
funnit har: Så har all sorg en ände.

5. Ty detta lif är idel död, Man må det lif ej nämna,
Behäftadt med stor ångst och nöd, Vi det vid grafven
lämna. Ju längre här jag lefva får, Dess närmare min graf
jag går, Och snart min dödsstund nalkas.

6. O usla lif, o bräcklighet! Ho dig kan rätt betrakta,
Han må din lust och härlighet Ej synnerligen akta; Men
döden är nu ingen död, Den är en gång till lif från nöd
Och frälsning från elände.

7. O död, de fromma är du god, Men för de onda
bitter; Du gifver ödmjukheten mod, Men nedslår högmod's
glitter, Och fattigdom får evigt nog, Men allt, hvad girig-
heten tog, Hon måste evigt mista.

8. Kom, Jesu, du, min Frälserman, Kom, för mig
till det lifvet, Som du allena gifva kan, Och blir de
troгна gifvet. Låt mig fullborda så mitt lopp, Att själen
tages till dig opp, Till de utvaldas skara!

1. När stunden ändtligt kommen är, Då jag skall
hädan fara, Så blif hos mig, o Jesu kär, Och nådigt mig
bevara! I dina händer jag min själ Befalla vill: jag vet,
att väl Den är hos dig förvarad.

2. Ej synder, som mig vålla qval Och samvetsfriden
kränka — Som hafvets sand är deras tal — Mig i för-
tviflan sänka: Ty, Jesu, i min sista nöd Jag tänka vill
uppå din död, Den skall mig upprätthålla.

3. Att i din kropp en lem jag är, Det tröstar rätt
mitt hjärta, Och intet kan mig skilja här Från dig i
dödens smärta. Om än jag dör, så dör jag dig, Ett evigt
lif du ock åt mig Har med din död förvärfvat.

4. Emedan du uppstånden är, I grafven jag ej blifver; Din himmelsfärd mig fröst beskär, Som dödens skräck fördrifver: Ty där du är, dit för du mig, Att evigt lefva få hos dig: Så far med fröjd jag hädan.

5. Jag far till dig, o Jesu Krist, Min arm mot dig jag sträcker. Jag somnar in i frid till sist, Och ingen här mig väcker; Allena du, o Jesu kär, Uppståndelsen och lifvet är, Och du skall upp mig väcka.

1. När jag i stilla ensamhet Med allvar eftertänker Vår arma världes fäfänglighet Och mångahanda ränker, Från detta lif jag längtar då Och önskar till min Jesus gå, Som fullt för mig inskänker.

2. Ty han af sin barmhertighet Ger fröjd förutan ände; Där får jag bli i säkerhet, Befriad från elände. Där får jag skåda Herren Gud Och klädas såsom Kristi brud: Gud snart sin hjälp mig sände!

3. Här söka världens barn med makt Att jordens fröjd förlänga. I vällust, välgång, prål och prakt De om hvarann' sig tränga; Men öfver dem den hand är höjd, Som kan förkorta jordens fröjd Och himlens portar stänga.

4. Allt, hvad på världens fagra fält För deras syn kan glimma, Af döden varder nederfällt, Som strå i skördens timma. Då är för dem tillintetgjordt Hvad här de aktat, högt och stort: Det flyktat, som en dimma.

5. At dem, som efter Herren se Och taga sig till vara För synd och satans retelse, Vill evigt Gud förvara En krona, prydd med härlighet, En skrud, beredd af helighet, I de utvaldas skara.

6. Fördenskull, Jesu, led du mig Städs med ditt ord, det rena, I hopp och tro på jämnad stig Och böj mig till det ena, Att framför allt, hvad jorden bär, Jag väljer dig och dig har kär Och tjänar dig allena.

7. Min Jesu, hjälp mig ock därtill, Att jag må alla dagar Så lefva, som du hafva vill, Och, när det dig behagar, Från denna världen skiljas nöjd, Du är min lust, mitt lif, min fröjd: Ho kan mig från dig draga?

8. Till dina sår i tron jag flyr, I dem att bli intagen. När ångerfull min synd jag skyr, Jag i ditt blod blir tvagen: Ty du har burit all min last, För mig på korset naglad fast, Bespottad, qvald och slagen.

9. Den pina, som du lidit har, Gör, att Gud nåd mig skänker, Att han ej strängt med mig förfar, Ej på min synd mer tänker, Men för din skull af stor miskund Densamma uti hafvets grund För evigt nedersänker.

10. Med förbön vare du tillreds, När jag anklagad blifver; Guds vrede har du ställt tillfreds, Att allt han eftergifver: Ty du har dyrt för mig betalt; Hvad mig har tryckt, hvad mig har qvalt, Din nåd ifrån mig drifver.

11. Jag vill på denna stora nåd Mitt hopp beständigt fästa; Men lär mig vandra i ditt råd, Vänd allting till det bästa. Min svaga tro gif större kraft, Gif kärlek, mer än jag har haft, Till Gud och till min nästa.

12. Så kan jag, när det tackes dig, Till mina fäder fara Och nöjd från världen skilja mig, Att i de hyddor vara, Som Gud har utaf evighet Uti sin stora nåd beredt Åt sina trognas skara.

13. Mig hjälp, min Jesu, styrk mitt hopp, Behåll mig vid din lära Och, när fullbordadt är mitt lopp, Mig gif en evig ära. Min själ uti ditt sköte tag, Min kropp du ock på domedag Må härlighet beskära!

1. Far din väg, du onda värld, Som är stadd i syndens flärd! Jag vill till Guds änglar rena I hans helga himmel gå; Ingen kan mig det förmena: Allsköns godt jag där skall få.

2. Far din väg, du yra värld, Som förnöjs af lustars flärd! Jag vill sträfva till den fröjden, Som allena evig är, Ren, fullkomlig uti höjden: Ingen sorg mig nalkas där.

3. Far din väg, du stolta värld, Med din höghets tomma flärd! Högre ära mig förunnas, När min själ för thronen står Och den salighet förkunnas, Som jag af min Jesus får.

4. Far din väg, du falska värld, Som far fram med lögn och flärd! Kristus har mig till sig dragit, Han som evigt trofast är. Lögnens makt han nederslagit, Ingen flärd han hos sig bär.

5. Onda värld, jag skiljer mig Frälsad, fri och nöjd från dig. Till min Jesus vill jag komma, Jesus vill jag höra till, Bland Guds änglar, med de fromma Jag för evigt vara vill.

1. Min stund lär kommen vara, Din vilja ske, o Gud!
Jag är förnöjd att fara Och väntar på ditt bud. Hvad
kan mig världen gifva, Som ej är flärd och brist? Hos
dig vill jag förblifva, Kom snart, o Jesu Krist!

2. Ack, jag har mycket brutit, Men till ditt kors jag
ser. Också för mig du gjutit Det blod, där rinner ner.
Din lydnad allt fullkomnat, Min Jesu, ock för mig. O,
tag, när jag har somnat, Min frälsta själ till dig!

3. Jag lämnar här de mina Ej utan smärta qvar;
Men, Gud, de äro dina, Du i din vård dem tar. Behåll
dem vid din lära Och på den rätta stig. Se'n låt mig se
de kära Församlade hos dig!

4. Välsigne Gud er alla Nu och i evighet! Hvem
han härnäst vill kalla, Han själf allena vet. I, som för
mig här beden, Till dess min timma slår, Er själfva städs
bereden, Att gå den väg, jag går!

1. I Kristi sår jag somnar in, De rena mig från
synden min, Ja, Kristi död och dyra blod Det är mitt
lif, min prydnad god.

2. Därmed vill jag för Gud bestå, När jag skall in i
himlen gå. Med frid och fröjd jag hädan går, Guds
nådebarn jag vara får.

3. Haf tack, min död, du förer mig Till lif hos Gud
evinnerlig! Med Kristi blod jag renad är: Ack, stärk min
tro, o Jesu kär!

1. Jag längtar af allt hjärta Att komma snart till
ro, Att, skild från nöd och smärta, I himmelen få bo.
Jag önskar hädan fara Från världens hat och list, Att
evigt hos dig vara: Kom snart, o Jesu Krist!

2. Du hafver med din pina, Ditt kors, din bittra död
Försonat synder mina, Mig frälst från evig nöd; Och
därför får jag komma Till dig i himlens höjd Och med
de sälla fromma Åtnjuta evig fröjd.

3. Väl tycks det ljufligt vara Att länge lefva här; Att
dö och hädanfara En skräck för mången är. Min glädje
dock skall blifva Att vänta, Jesu, dig, Som lifvet skall
mig gifva, Ty gagnar döden mig.

4. Min kropp i jorden gömmes Och där han täres bort; Han dock af Gud ej glömmes, Men väckes inom kort, Och Kristus skall den gifva En klarhet stor hos sig, Jag där får evigt blifva: Hvad skadar döden mig!

5. Om världen bjöd det bästa Af allt, hvad godt hon har, Att mig vid jorden fästa Och här mig hålla kvar; Jag detta allt föraktar, Ty snart det hörer opp; Jag himlen eftertraktar Och skyndar dit mitt lopp.

6. Vål sörja de och qvida, Som här mig hafva kär, Dock skall jag dem förbida, Där Kristus glädjen är: Där skola vi tillsamman Få mötas än en gång Och sjunga där med gamman En evig segersång.

7. Och fast jag efter lämnar Det, mig till hjärtat går, Små barn, dem Gud dock ämnar Sin nåd, och han för-mår Dem vårda, kläda, nära, Dem taga ut ur nöd, Dem föra hem till ära Igenom salig död.

8. Thy tviflen ingalunda På Herrens milda nåd! Er tro I skolen grunda På honom och hans råd. O, följn under färden Hans ord, och allt går väl. Förföljer eder världen, Gud frälsar eder själ.

9. Gud signe eder alle, Som blifven här en tid! En gång han eder kalle Till sig i evig frid! Han oss väl skiljas låter, Men blott en liten tid; Vi se hvarandra åter Hos Gud i evig frid.

10. Nu vill jag helt mig vända Till dig, o Jesu Krist: Gif mig en salig ända, Förlåt min synd och brist. Gif seger, lös min tunga, Min Herre Jesu kär, Att jag må glädligt sjunga: *Det nu fullkomnadt är.*

1. Ack, Jesu, jag är hjärtligt glad, Att du åt mig beredt en stad, Dit själen säkert flytta får, När hon ur denna hyddan går.

2. Hvad här i världen kallas godt, Är idel skugga mot den lott, Den öfversvinneliga fröjd, Som väntar mig i himlens höjd.

3. Ehvad jag tänker, talar, gör, Så kommer det mig saligt för: Jag får väl snart gå hem i frid Och slippa världens tvång och strid.

4. En salig dag den visst skall bli, Som gör från synd mig evigt fri; Den blir en rätt förlossningsdag: O Jesu, snart mig till dig tag!

5. När dig behagar, Jesu, kom, Tag hem din dyra egendom: Jag af din kärleks öfverflöd Har all min fröjd i lif och död.

1. Barnet älskar modersfammen, Trötte dagakarlen ro, Bräckta skeppet lugn i hamnen, Fågeln hvila i sitt bo, Stridsman segerns stolta lager: Döden för en kristen är Mödans lugn och hans begär.

2. Ack, ho skulle då ej vilja Gå med Simeon i frid, Sig ju förr ju hållre skilja Från en svår och farlig tid, Från en svag och syndig hydda, Från en ond och fäfång värld, Full af ränker, våld och flärd?

3. O, hvem skall ej glädjas mycket, Att en salig död en gång Gör ett slut på det betrycket, På det hat, förakt och tvång, På all synd och sorg och möda, Olust, plåga, nöd och strid, Som man här får kännas vid!

4. O, hur glad den själ skall vara, Som har ändtligt undångått All sin oro, all sin fara, Alla mot sig ställda skott, När Guds änglahär med glädje Henne till den fristad bär, Där hon trygg och salig är!

5. Du, som vill en sådan ända Vid din lefnads afton nå, Bör din håg till Herren vända, I förbund med honom gå. Mången med förblindadt öga Ned uti det qvalet far, Hvilket aldrig ände tar.

6. Gif mig tron, att här jag äger Försmak af din salighet, Hvilken vida öfverväger All den fröjd, jag eljes vet. Har en droppa sådan sötma, Som blir stänkt på denna jord, Tänk, hvad fröjd vid himlens bord!

7. Helga mig och gör mig trogen, Jesu, i mitt vandringslopp; När jag blir i korset mogen, Tag min ande till dig opp, Att hos dig få hemma vara Och få dig i klarhet se Ansikte mot ansikte

8. Jag i himlens arfveländer Tager då min skrud emot; Kronan får af dina händer, Lof jag offerar för din fot: Evigt då jag dig får skåda, Jesu, du min Löftesman, Som på döden seger vann.

9. Himlen är för mig begärlig, Innan jag ur tiden går; Te dig icke då förfärlig, Men gif kraft ur dina sår! Låt mig se i tron ditt hjärta, Huru det af kärlek brann, När ditt blod för mig utrann.

10. Om det ännu dig behagar, Gud, uti ditt kärleksråd, Att förlänga mina dagar, Lär mig nyttja rätt din nåd. Gif, att mer och mer mitt hjärta Blir till dig i kärlek böjdt Och med ditt behag förnöjdt!

1. Mina ögon snart sig lycka Och ej öppnas här igen; Snart din hand, mitt hjärtas vän, Skall jag sista gången trycka Och se'n få en hvila söt I den stilla grafvens sköt.

2. Länge vi ej skilda blifva: Somna vi i Kristi tro, Skall han oss en samfälld ro I det tysta tjället gifva. Suckar, tårar, sorg och qual Läggas bort i dödens dal.

3. Heta äro smärtans tider, Hårda äro stridens prof; Ack, men snart ej görs behof Mera smärta, flera strider. Kämpa här en troskamp god: Segern vinnis i Jesu blod.

4. In i friden skall du ila, Frälsad, fri och fröjdefull, Medan i den tysta mull Trötta kroppen njuter hvila. Han, som allt i hägnad tar, Har ock den i sitt förvar.

5. Salig den, som öfvervunnit Och i Kristi tro får dö. Tiden, lik en stormig sjö, Bakom den, som hamnen hunnit, Brusar fjärran mer och mer, Då jag himlastranden ser.

6. Lofven Gud: jag hamnen hunnit. Sen på mig! En liten tid Har jag möda haft och strid; Hugnad stor jag nu har funnit. Sörj ej mer, min vän så kär, Hemma få vi vara där.

1. I himmelen, i himmelen, Där Herren Gud själf bor, Förväntar oss all glädje än Och salighet så stor: Vj få vår Gud och Fader se, Ja, ansigte mot ansigte Se Herren Zebaoth.

2. Det saliga åskådande Orsakar glädje stor Med fröjdesång och spelande Uti Guds änglakor, Som sjunger där vid harpors ljud Sitt: Helig, Helig, Helig Gud! För Herren Zebaoth.

3. I himmelen, i himmelen Är klarhet hög och ren. Så outsägligt klart som den Är icke solens sken. Den sol, som aldrig nedergår, Men evigt oförmörkad står, Är Herren Zebaoth

4. Af klarheten i himmelen De frälsta skina där Långt klarare än solen, än De ljusa stjärnors här Och

säga om sin sköna lott: Att vara här, hvad det är godt,
O Herre Zebaoth!

5. I himmelen, i himmelen Guds änglar utan tal
Lofsjunga Gud med helgonen Uti hans fröjdesal. Där
skall jag blifva dessa lik, Af evighetens skatter rik Hos
Herren Zebaoth.

6. Och sjärens prydnad blifver där Frid, fröjd, rätt-
färdighet Och ödmjukhet och sanning kär Med all full-
komlighet Igenom Guds åskådande Och all den klarhet,
vi få se Hos Herren Zebaoth.

7. I himmelen, i himmelen Finns icke synden mer;
Där snärjer icke frestelsen, Ej ångern smärta ger; Men
helighetens hvita skrud Får menskan där utaf sin Gud,
Af Herren Zebaoth.

8. Utvärtes skall ock kroppen där, Från all sin krank-
het ren, Med änglakraft och vishet skär Begåfvas utan
men, Och, iklädd oförgänglighet, Den ärfva skall odödlig-
het Hos Herren Zebaoth.

9. I himmelen, i himmelen Ej gråt och suckan är,
Och döden och förgängelsen Ej skola härja där; Men
frid och lif och härlighet Bo där i oförgänglighet Hos
Herren Zebaoth.

10. O Herre, värdes huld och god Oss föra snart
därtill! Föröka, stärk vårt svaga mod, Som du, o Herre,
vill! Ja, gör de svaga kraftiga, Försagda gör frimodiga
I Herren Zebaoth.

11. I himmelen, i himmelen En fröjd har Gud beredt,
Som intet öra hörde än Och intet öga sett, Ej heller
nederstigen är I någon menskas hjärta här, O Herre
Zebaoth!

12. När dödens skarpa pilar stå Uti mitt klämda
bröst, Låt, Gud, min sveda lindras då, Låt hjärtat njuta
tröst. Ja, styrk af nåd min svaga tro Och gif mig sist
en salig ro, O Herre Zebaoth!

13. I himmelen, i himmelen, Där Fadren uppenbar
Med Sonen och Hugsvalaren Sin thron i höjden har: Den
nya sången sjunges där, Då himlaskaran offer bär För
Herren Zebaoth

14. O Fader, Son och Ande, dig Ske evigt lof och
pris För all din nåd, som öppnar mig Din himmels
paradis! Där skall ock jag i evighet Lofsjunga din barm-
härtighet, O Herre Zebaoth!

1. Eja, mitt hjärta, hur innerlig Är fröjden! Hvad lust och glädje förunnas mig Af höjden, När jag betänker, Att dödens länker De äro brutna och Kristus skänker Mig lifvet!

2. Af hjärtans lust jag min Herre Krist Tillbeder, Som salig fröjd åt min själ förvisst Bereder. Han kronan kära Skall mig beskära, Där ingen nöd får mig komma nära, I fröjden.

3. Som fågeln sig åt den ljusa dag Här gläder, Så gör min själ med ett stort behag Och qväder: Dig alla äre, O Jesu käre, Som segerkronan skall evigt bära Med ära!

4. Eja, mitt hjärta med huggnad stor Sig höjer. Mig så den fröjd uti änglakor Förnöjer, Att hvad här möter Och här tillstöter, Bekymmer, nöd, jag därom ej sköter Det minsta.

5. När jag mig världens fåfänglighet Påminner Och hur dess glädje, förrän man vet, Försvinner, Då vill jag fara Till hemmet klara Och hos min himmelske Konung vara I friden.

6. Min lit jag därför till Jesus Krist Vill sätta, Med tröst i tron och i hopp förvisst Med rätta, Att mitt elände Skall få god ände: Gud, snart du sorgen och nöden vände I glädje!

7. En sådan glädje och salighet Gud skänker Åt den, som synden här ångra vet Och tänker: Guds godhets källa Skall då uppvälla Med tröst och fröjd, som skall evigt gälla För själen.

8. När synden gör mig ett sorgfullt mod Och kränker, I tron på Frälsarens dyra blod Jag tänker, Som kan allena Från synd mig rena; Jag vet, att ingen mig kan förmäna Den trösten.

9. Jag vet: mig döden och satans makt Ej stjalper, Min Jesus, han som dem nederlagt, Mig hjälper. När jag insomnar, Han mig omfamnar, Och i hans sköte i himlen hamnar Jag salig.

10. Där skall jag sist mera klart än gull, Än solen, Få skina salig och ärofull För stolen: Den gode Guden Mig ger den skruden, Som Herren Jesus så dyrt åt bruden Förvärfvat.

11. I hvita silket jag glad skall då Mig kläda Och för min himmelske Brudgum få Framträda. Han skall

mig smycka Med fröjd och lycka; Den fröjden ingen skall från mig rycka, Det vet jag.

12. Guds stad med gator af idel gull Skall vara, Dess grund af ädlaste stenar full, Så klara. Vid harpoklangen Och änglasången Ej lång blir dagen, som är uppgången Oändlig.

13. En evig ro, en osäglig fröjd Där blifver, Som fridens Förste i himlens höjd Själff gifver. Då få Guds vänner Med palm i händer Lofsjunga Lammet förutan ände, Ja, evigt.

14. Eja, Gud gifve, den sälla tid Må komma, När han församlar uti sin frid De fromma! I fröjd han vände Allt mitt elände, Sin stora, härliga dag snart tände Vår Jesus!

15. Beredd mig håll, Herre Jesu Krist, Att vänta Din uppenbarelse, när du sist Vill hämta Från jämmerdalen, Från jordeqvalen Din brud till dig uti brölloppssalen! Ja, amen.

1. Jesus, som jag tröstar på, Evigt lefvande skall blifva: Detta vet jag; hvarför må Jag då ej tillfreds mig gifva, Fastän dödens natt, så lång, Vill mig ängsla mången gång?

2. Lefver han, min Frälsare, Är för mig ju ingen fara; Jag skall ock få lifvet se, Där han är, skall jag få vara: Han mitt hufvud är, och mig Skall han draga upp till sig.

3. Jag är genom hoppets band Med min Jesus sammanknuten, I hans starka allmaktshand Är min troshand innesluten; Ingen död evinnerlig Skall från honom rycka mig.

4. Jag är kött, ja, stoft och mull Och till jord jag blifver åter; Dock min Jesus ärofull Mig ur grafven uppstå låter; Ja, jag får i härlighet Blifva uti evighet.

5. Då skall jag med denna hud, Dock förklarad, bli omgifven, Själff få skåda Herren Gud I den kropp, mig varder gifven; Jag skall se i detta kött Jesus, som för mig har dött.

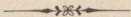
6. Dessa ögon skola få Jesus känna, se och finna; Jag, jag själf skall evigt då I hans kärlekslåga brinna; Dock skall jag uti min graf Lägga först all svaghet af.

7. Friskt och härligt lefver där Hvad som här är sjukt och gråter; Jordisk blir jag utsådd här, Himmelsk skall jag uppstå åter. Här min kropp naturlig är, Andlig skall han blifva där.

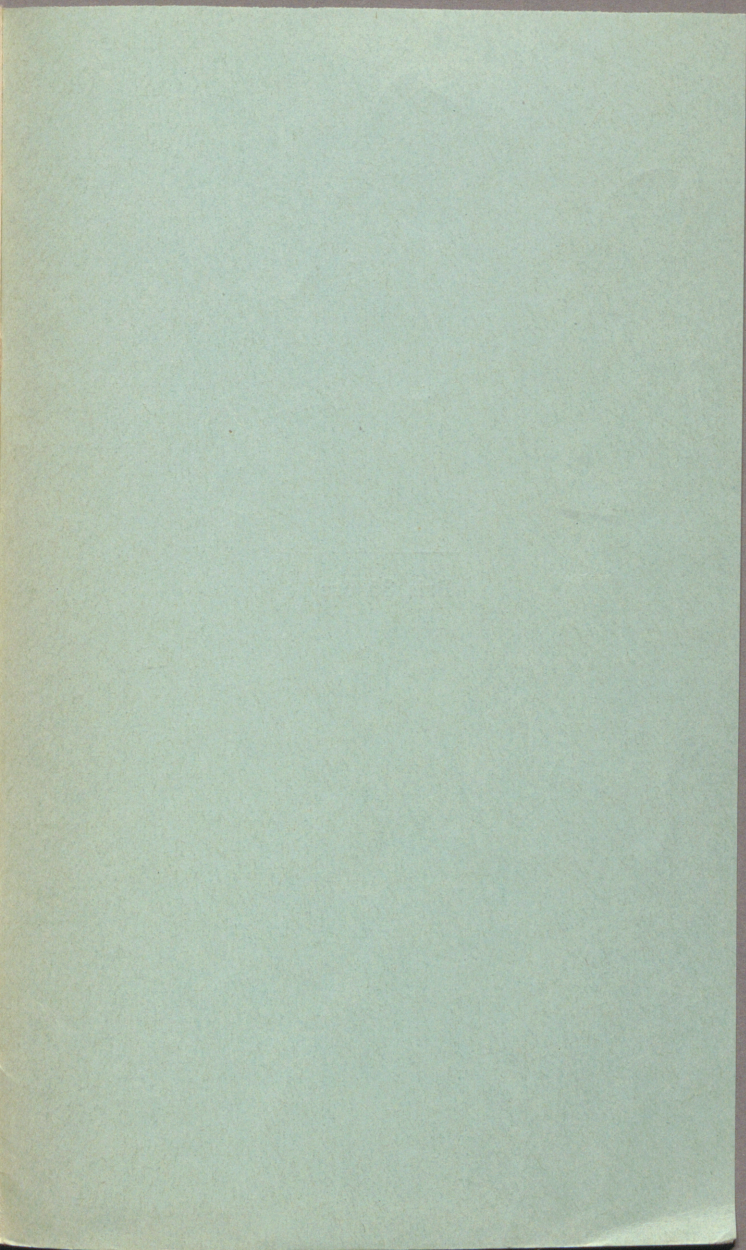
8. Fröjdens, mina lemmar, då: Jesus bär och skyddar eder; Låt ej sorgen insteg få: Han i döden lif bereder. Yttersta basunens ljud Bär till grafven lifvets bud.

9. Len åt jordens mörka graf, Len åt död och mörkrets rike: Dödens band skall lösas af Och I blifven änglar like. Då skall svaghet, leda, knot Ligga under eder fot.

10. O min ande, uppåt se, Dig från jordens lustar rena! Helt åt Jesus här dig ge, Låt med honom dig förena! Skicka hjärtat dit förut, Där du önskar bli till slut!

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is mirrored and difficult to decipher.

Pris 35 öre.
